

advent

Voorzang: Opwekking 489; 424; 181; 483

* stil gebed
votum en groet

***Onze hulp is in de naam des Heren
die de hemelen en de aarde gemaakt heeft,
die trouw is en trouw blijft
en niet laat varen het werk van Zijn handen.
Genade zij u en vrede van God onze Vader en van onze Here Jezus Christus, in de
gemeenschap met de Heilige Geest***

* lied 602:1-4 JdH
* gebed om de Heilige Geest

* bijbellezing: O.T. Ruth 1:1 - 6
Jes. 25:6 - 12
* lied 589:1, 2 en 4 JdH

* preek n.a.v. Openb. 3:20
* lied 593:1, 2 en 4 JdH

* slotlied opwekking 311:1 en 2
* zegenbede

***De genade van onze Here Jezus Christus
en de liefde van God
en de gemeenschap met de Heilige Geest is en blijve met u allen.***

* vervolg slotlied opwekking 311:3

“Mijn God is Koning!”

Is dat niet een typerende omschrijving van het wezen van Advent?

Weet u een beter **getuigenis** voor (om) de adventstijd (te beginnen/ eindigen)? Ik denk dat je gerust mag stellen, dat dit getuigenis dé inhoud weergeeft van het christenzijn – is het (daarom) uw getuigenis: **“Mijn God is koning!”**, dat is: **niemand anders, niemand daarnaast, alleen Hij!**

Bethlehem ver voor kerst:

en we horen dit getuigenis verwoord in een naam, Elimelech – wat een naam!

Als deze man, die getrouwd heet met Naomi, wat **“liefelijkheid”** betekent (ook al zo’n prachtige naam!), als deze man zich aan iemand voorstelde (stellen we ons even voor) was dat direct een geweldig getuigenis.

Zo’n naam zullen zijn ouders niet zomaar hebben gegeven **en** zo’n naam draag je ook niet zomaar.

Met het noemen van zijn naam gaf hij eigenlijk direct aan wie en wat íe was, **meer...** om wie het hem ging in het leven:

God, de Koning!

Zijn naam heeft zo moeten uitdrukken (dat zal zeker de gedachte van de ouders zijn geweest – de traditie van het naam geven in Israël kennend): kwam je hem tegen, Elimelech, dan kwam je God tegen! Die beheerste (als het goed was, wat de ouders profetisch hebben willen aangeven!) die beheerste zijn leven!

Zie hem zo naast Naomi en wat zag je – inderdaad liefelijkheid! Wat moet dat een geweldig huwelijk zijn geweest – vol Gods vertrouwen in elk geval!

Als het eens fiks stormde – en waar komt dat binnen een huwelijk niet voor, dus ook bij hen – dan behoeften ze alleen maar elkaars naam te noemen en ze werden er aan herinnerd dat er iemand was groter dan hen, iemand in wiens hand hun leven verankerd lag.

Machtig vindt u niet – om jaloers op te worden! “Mijn God is Koning”, “liefelijkheid”. Ideaal! En stellen we ons nu ook nog voor waar ze woonden: Bethlehem, ‘broodhuis’! Als hun namen toch ergens passend waren, dan wel hier. Je zou zo gaan zingen, Kerst vooruit: “komt verwondert u hier mensen! Ziet, hoe dat u God bemint!”

Dan worden, volgens de geschiedenis van de Bijbel, Elimelech en Naomi *gezegend* met de geboorte van twee zonen! Wat zal pa, zeker als Jood, trots zijn geweest - *psalm 127 indachtig*:

“Zie zonen zijn al een erfdeel des Heren, een beloning is de vrucht van de schoot. Als pijlen in de hand van een held, zo zijn de zonen der jeugd. Welzalig de man die zijn pijlkoker met deze heeft gevuld. Zij worden niet beschaamd, als zij spreken met de vijanden in de poort.”

Met andere woorden: die kinderen zullen het getuigenis in hun namen onderstreep hebben!

Dacht u? Weet u hoe ze genoemd zijn, hoe ze heten?

Machlon en Chiljon heten ze!

Stel u voor deze familie uit het “broodhuis” stelt zich aan u voor: *Elimelech – mijn God is Koning, Naomi – liefelijkheid en dit zijn de kinderen: de oudste, Machlon – ziekelijkheid en de jongste, Chiljon – wegwijnend.....*

Wat een **anticlimax**! Hoe moet je dit plaatsen? Wat is er hier aan de hand?

“komt verwondert u hier mensen....”.

Maar laten we nu ook niet dramatiseren, alleen de feitelijkheid vaststellen:

en zien we hier *dan* niet wat we zoveel en zovaak bij ons ook zien? Een klinkend getuigenis, maar een pover geestelijk leven! God is groot met de mond – vier weken lang *Koning* bij uitstek, maar wat is Hij voor ons in de confrontatie met het *alledaagse* leven?

O, Elimelech en Naomi passen zo schitterend als voorbeeld bij zeker ook onze tijd alleen ging het toen, in tegenstelling tot nu, niet zo goed met de economie - 't werd er krap.

En al woonden zij, net als wij, in het broodhuis – wij zijn toch christen, God zorgt toch, daarin is toch je leven verankerd! Hij is Koning – zij maakten zich zorgen, getuige de namen van de kinderen in meer dan één opzicht!

Feitelijk verschilden ze niet, of tenminste nauwelijks, met de mens **zonder** God! Want net als bij de mens zonder God, bleken de omstandigheden – wat voor ogen is – normatief voor het handelen.

Ze hadden prachtige namen, Elimelech en Naomi, maar de vreugde en de realiteit ervan werd niet praktisch zichtbaar. De wezenlijke inhoud van hun geloof hadden ze uitgedrukt in de namen van hun kinderen.

Menselijk gezien moet je Elimelech – tegen de achtergrond van de omstandigheden – een realistisch noemen, praktisch, een mens met beide benen op de grond! En ik denk dat je zelfs moet zeggen, dat de stap die hij

en zijn vrouw, gelet op de omstandigheden, namen, er één is geweest, genomen met het oog op de kinderen. Ze besloten naar... Moab te gaan. Want weet u, de situatie daar was zoveel beter! In Moab was brood te vinden en wijn en er waren grote kudden! Moab had wat te bieden – perspectief! terwijl immers het brood in het broodhuis schaarser werd... en wie zegt dat ze zich er voor goed wilden vestigen?! Ze gingen niet voor niets niet zo ver weg... Moab lag maar zo'n 40 á 50 km. Van Bethlehem... over de Jordaan!

Bovendien we moeten niet vergeten de vader van *alle* gelovigen – Abraham – maakte eens, in soortgelijke omstandigheden, een zelfde stap:

verliet ook het land toen er hongersnood was... dus!

Precies! **Dus** had Elimelech kunnen weten dat hij nu de fout inging.

Abraham ging eens naar Egypte, hoe concreet heeft God daarover Zijn ongenoegen doen blijken! Zie Genesis 12!

Elimelech ging bovendien naar een land waarover God in Zijn woord ook nog eens duidelijk Zijn afschuw doet blijken:

Moab,

het kind van de bloedschande – een kind verwekt bij één van de dochters van Lot in de omgang van haar met vader Lot.

Moab,

het land dat destijds in haar koning Balak Bileam inhuurde om Israël op weg naar het beloofde land – Gods land! – te vervloeken.

Moab,

dat vreugde bedreef toen het volk Israël later in ballingschap werd weggevoerd.

Moab,

dat niet God diende, maar Gods vijand, Kamos, die dezelfde is als de Moloch waaraan kinderen werden geofferd!

Daarheen ging Elimelech met zijn vrouw en zijn kinderen.

Mag ik het zo zeggen: Elimelech zoon van Abraham, maakte dezelfde fout als de stamvader van Moab, Abrahams neef Lot: *die stond ook eens met beide benen op de grond terwijl Abraham z'n blik opsloeg – en koos wat voor ogen was, en met welk gevolg!* "Lot koos voor zich het beste deel."

Zo ook Elimelech – merkwaardig vindt u niet, dat vanuit menselijk oogpunt 'het staan met beide benen op de grond' zo tegengesteld is aan gevouwen handen, *opgeslagen ogen*. Want nergens lezen we dat Elimelech God zocht! terwijl hij kon weten dat Bethlehem Gods plaats was en niet Moab!

Dat Moab niet mocht komen in komen in de gemeente van Israël, de gemeente des Heren, zelfs niet tot in het tiende geslacht!

Moab was hoogmoedig en trots op en in zichzelf! en zo is Moab tot op vandaag het beeld van de mens zonder God, van de wereld!

Aantrekkelijk, juist ook voor Gods kinderen – helemaal voor als het om het brood gaat! Zondag is voor God, maandag en de rest van de dagen voor jezelf – dan leef je om den brode...

Geef ons heden ons dagelijks brood en wie is er dan wars van Moab?!

Wie van ons, die zegt Hem te kennen die in het broodhuis – Bethlehem – geboren is, *het Levende Brood*, waarvan Maria lofzong: "hongerigen heeft Hij met goederen vervuld"- wie van ons is Moab vreemd.....

Is het volgende niet typerend?

Een boer had bij één van zijn schapen een lammetje gekregen dat, omdat het niet voldoende melk kreeg, geadopteerd werd door een geit.

Toen het volgroeid was, vond het z'n plaats bij de schaapskudde.

Het voelde zich opperbest, alleen... het had in zich de bijna onbedwing-bare neiging om, zodra het ergens een geit hoorde blaten uit de kudde weg te lopen!

Schetst dat niet de christen die uit de wereld bij Gods kudde is gekomen!

“Mijn schapen”, zegt Jezus, “kennen Mijn stem”- maar wat doen we als de geit blaaf? de wereld schittert, Moab overvloedig lijkt? en het de schijn heeft dat het broodhuis brood-arm wordt? Waar is dan het geloof dat in psalm 65 zingt: *wij zullen verzadigd worden met het goede van uw huis?* Daar gaan ze, familie Elimelech... **Mijn God is koning...** !

Vader Elimelech zocht niet eerst God, maar de dingen van de wereld... gek hè, dat zo iets altijd op, in, de dood uitloopt! en hoe opvallend dat de kinderen daarna nog een stapje verder gaan: *trouwen met de wereld...* - ziek en wegterend, uiteindelijk dan ook sterven! Is dat niet **mara** – “noemt mij niet Naomi, noemt mij **Mara**” - *God is de schuld* – “want de Almachtige heeft mij bitterheid aangedaan.”

Wat een streep door dat klinkende getuigenis van advent! de inhoud van elk christelijk getuigenis! Toch is haar reactie ook zo menselijk.

En God? God heeft er zeker de hand in gehad. In zeker opzicht is het waar wat ze stelde, alleen God bedoelde het ten goede! Hij wilde *terugbrengen!*

Hoe hard is soms de confrontatie met Zijn liefde: *allen, die Ik liefheb, bestraf Ik en tuchtig Ik; wees dan ijverig en bekeer u. Zie Ik sta aan de deur en Ik klop. Indien iemand naar mijn stem hoort en de deur opent, Ik zal bij hem binnenkomen en... maaltijd met hem houden en hij met Mij!*”

Laodicea hoor je het?! Het is advent! Luister!

*“En de Here der heerscharen zal op de berg Sion voor alle volken een feestmaal van vette spijzen aanrichten, een feestmaal van belegen wijnen, van mergrijke, vette spijzen, van gezuiverde, belegen wijnen. En Hij zal op deze berg de sluier vernietigen die alle natiën omsluiert, en de bedekking waarmede alle volken bedekt zijn. Hij zal voor eeuwig de **dood** vernietigen, en de Here Here zal de tranen van alle aangezichten afwissen, en de smaad van zijn volk zal Hij van de gehele aarde verwijderen, want de Here heeft het gesproken. En men zal te dien dage zeggen: zie, deze is onze God, van wie wij hoopten dat Hij ons zou verlossen; dit is de Here, op wie wij hoopten; laten wij juichen en ons verblijden over de verlossing die Hij geeft.”*

Is **dit** niet wat Naomi met Ruth uiteindelijk mocht ervaren in de ontmoeting met straks met Boaz, wiens naam betekent: *in Hem is kracht*, toen hij als bloedvriend hun lossers werd?! Riep Naomi toen niet uit: Gezegd zij hij door de Here, die zijn goeder-tierendheid niet heeft onttrokken aan ... *de levenden noch aan de doden!*? Viel toen niet *de sluier* af, en werden toen geen *tranen gedroogd* en werd niet *de smaad verwijderd*? Het werd pas realiteit toen Naomi *terugkeerde* – wegging uit Moab!

Moab en Bethlehem liggen zoals we al zagen dicht naast elkaar... je hoeft enkel de Jordaan over! Wie kent daarvan niet de symbolische betekenis? Wijst niet de Jordaan naar het kruis?

Daarom: wie gaat van Bethlehem naar Moab – zoals Elimelech en de zijnen, die doet het kruis geweld aan! En de Heer klopt aan bij Laodicea dat het zo op heeft met Moab!

Naomi keerde terug gevolgd door ten laatste nog één schoondochter, Ruth, die schijnbaar meer van God heeft begrepen dan haar schoonouders: **uw God is mijn God!**

Here hoe bestaat het, en Moabitische op weg naar... Bethlehem?!

Wie kent Gods raadsbesluit? Ook al spreekt Hij over het neerstampen van Moab (Jes. 25), toch was er ook plaats voor Ruth op de berg Sion als zij maar komt zoals ze kwam: *in volstrekte overgave!*

En hoe wonderlijk dan wat God door haar heeft gewerkt! Hoe bevestigend: dat het is voor alle volken, **het levende brood!**

Net als Naomi moest zij wel over de Jordaan terug!

“Tussen mij en deze wereldstaat het kruis van Golgotha.”

Zoals de Jordaan lag tussen Bethlehem en Moab, zo staat - in profetisch perspectief – tussen Bethlehem op naar Jeruzalem, de berg Sion, Golgotha! Al de hele menselijke geschiedenis door tot op vanmorgen/ /middag/avond klopt God – nodigt Hij om te komen aan Zijn feesttafel!

Dat wij vanmorgen hebben mogen leren dat God geen brood geeft in Moab, maar in Bethlehem.

Elimelech had eens moeten weten hoe God zijn naam bevestigde middels hun lossers Boaz. Zoals gezegd: wie kent niet de geschiedenis – Ruth die samen met Naomi teruggekeerd was *ten tijde van de gersteoogst* – **vallend rond Pasen**, wat een geladen symboliek -, leest aren op het veld van Boaz, die bloedverwant blijkt en volgens Joodse wetten zowel het door Elimelech verkochte bezit moest lossen alsook volgens de wet Ruth diende te trouwen.

Góð had voorzien! en maakte de door Elimelech gemaakte fout *na* Naomi's terugkeer goed, en hoe! Door haar huwelijk met Boaz vinden we Ruth terug in het geslachtsregister van Hem die daar later – veel later – in Bethlehem geboren is: Jezus Christus! Het antwoord op *alle* honger. Hij werd lossers tot

voor ons – Verlosser! *Hoe groot is Zijn kracht! “Hij heeft de dorstende ziel gelaafd en de hongerige ziel met het goede vervuld”*... Hij die zegt: “Ik ben het brood des levens; wie tot mij komt zal nimmermeer hongeren, en wie in Mij gelooft, zal nimmermeer dorsten”! In Bethlehem – getrokken in het perspectief van Golgotha, en ziende in de toekomst (advent) naar de berg Sion – is voorzien voor ieder, voor u, jou, mij in elk opzicht, zodat *wij* vol verwachting elkaar mogen toeroepen: **Mijn God is Koning!** 't Is vast en zeker gebleken, dit profetisch Woord en het is dat Woord dat middels onze tekst oproept: *waar willen wij van leven? Van wat Moab te bieden heeft of van wat klaarstaat in het broodhuis. Hoe kostelijk is uw goedertierenheid, o God, daarom schuilen de mensenkinderen in de schaduw van uw vleugels; zij laven zich aan het vette van uw huis, Gij drenkt hen met de stroom van... hoor Naomi! uw lieflijkheden. Want bij u is de bron van het leven – in Moab de dood - in uw licht zien wij het licht!* Kerst klinkt vooruit en na en door totdat Hij komt op Zijn heilige berg! Komt allen tezamen, komt verheugt van harte – *geen mara!*, maar (avondmaalstekenen) brood en wijn – komt in de geest mee naar Bethlehem; komt aanschouwt daar Hem ,de Heer der engelen. O laten wij aanbidden, o laten wij aanbidden, o laten wij aanbidden **die Koning... Mijn God is Koning!**

Amen.